ANUL I. — No. 10. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ, 21 NOEMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: { Pe un an 10 lei / Șase luni 5 » — Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ȚARANU

ANUNȚURILE SE PRIMESC DUPĂ INVOIALĂ.
ADRESA:
Revista „FURNICA“ București

Biblioteca Municipală

Desemn de *N. Mantu.*

TEATRU DE VARIETĂȚI DIN DEALUL MITROPOLIEI

— Dacă representația iese prost, dacă actorii se bat pe roluri, nu-i vina direcției, — e a suflerului!

www.dacoromanica.ro

POLITICA LA CAPŞA

In Cafeneaua Capşa, odinioară, ca în orĭ-ce cafenea, se consuma cafele şi ceaiurĭ, se juca table saŭ „soţ orĭ făr'dă“ cu chibriturĭ, se citea gazete, se făcea curte casieriţeĭ.

De la o vreme, şi maĭ cu seamă în epoca turbure în care trăim, Capşa a devenit o instituţiune eminamente politică, un soiŭ de parlament nelegal al ţăreĭ reale, reprezentată ce-ĭ drept numaĭ prin cîţi-va gazetarĭ, dar carĭ în definitiv sunt mandatarii autorizaţi aĭ opinieĭ publice. Chelneriĭ nu maĭ servesc nimic, servesc numaĭ ... pentru decor ; păstrînd proporţiile, eĭ joacă la Capşa acelaş rol ca busturile de marmoră ce împodobesc Parlamentul celălalt din Dealul Mitropolieĭ. Dacă, în zilele de crize ministeriale, cine-va va intra la Capşa şi va comanda un şvarţ, puteţi pune rămăşag o sută de leĭ contra zece baniĭ că acel client extravagant vine din fundul provincieĭ.

In cafeneaua Capşa, în vremea aceasta, nu se fac decît combinaţiĭ ministeriale.

Intră gazetarul X. pe uşă.

— Eĭ, ce ştiĭ de întrunirea de la Stătescu.

— Monşer, ştiŭ positiv că Lascăr a plecat foarte posomorît şi abătut. L'am salutat şi nicĭ nu s'a uitat la mine.

— Poate că nu te cunoaşte.

— Cum să nu mă cunoască? Sunt în termenĭ foarte buniĭ cu el. Chiar zilele trecute îĭ spuneam : «Coane Vasilache aşa nu maĭ merge...»

Dar n'apucă să termine vorba şi ziaristul Y. îşĭ face apariţia cu un zîmbet de triumf, care formează ca un soiŭ de aureolă muculuĭ de havană ce ţine între dinţi, ceea-ce însemnează că e depozitarul unuĭ mare secret de Stat, al celeĭ maĭ proaspete şi senzaţionale noutăţi.

— Lascăr e pe ducă! S'a aranjat! îl întîmpină corul celor din cafenea.

— Ba, din contră.

— Cum din contră?

— Adineaorĭ cînd a eşit de la consfătuirea de la Stătescu era radios. L'am urmărit cu privirea pînă ce a închis portiţa cupeuluĭ.

— Care va să zică...

— Rămîne în cabinet.

— Atunci Oculta?

— Pe dric! Nu v'am spus eŭ?

— Heĭ, uite şi Z.!

Intr'adevăr, în acel moment, gazetarul Z. intră.

— Ia spune-ne şi tu, monşer, ce maĭ ştiĭ de situaţie.

— Nu s'a rezolvat încă. Lascăr nicĭ n'a fost la întrunirea de la Stătescu.

— Nu se poate, l'a văzut X. cum ieşea d'acolo foarte abătut!

— Şi Y. care spune că părea foarte voios!

— Nu l'am văzut eŭ, dar mi-a spus o persoană demnă de toată încrederea ceea ce e tot una, replică X.

— Şi eŭ menţiŭ ştirea mea, căcĭ deşi nu eram acolo, dar o ţiŭ dintr'un isvor foarte sigur, adăogă Y.

— Iar eŭ domnilor vă desfid să mă desminţiţi : faptul mi l'a comunicat chiar un deputat guvernamental!

— Aş fi curios să ne spuĭ cine-ĭ ăla!

— Popescu.

— Apoĭ şi mie tot Popescu mi a dat informaţia! esclamă X.

— Tot Popescu şi mie! strigă Y.

Tabloŭ!

Dar, de oare-ce 'şi aŭ culeş informaţiile din aceeaşi sursă, ceĭ treĭ reprezentanţi aĭ opinieĭ publice, după oare care discuţie, făcîndu-şĭ reciproc concesiĭ ca buniĭ camarazi, ajung să cadă de acord asupra uneĭ versiuni unice care să fie publicată a doua zi în toate ziarele, anume că : consfătuirea de la d. Stătescu nu s'a putut ţine, ceea ce dovedeşte că neînţelegerile dintre liberalĭ aŭ intrat într'o fază foarte acută, fapt însă care nu însemnează că în ultimul moment nu se poate face o împăcare... etc.

Dar cu farsorul de Popescu cum rămîne? vor întreba cititoriĭ.

Să vă spuiŭ drept : farsorul de Popescu, deputatul guvernamental cu greutate, a împins aşa de departe farsa, încît nicĭ măcar nu se întîlnise ca să dea informaţiĭ în ziua aceea confraţilor meĭ X. Y şi Z., de oare-ce nu a sosit încă din provincie nicĭ pînă azĭ.

R.

UN DOR LA BĂTRÎNEŢE

— Monolog dedicat «Asociaţieĭ generale a studenţilor» —

Vedeţi cum tremur? Sînt bătrîn.
Tuşesc, că parc'aş bate toba...
Orĭ cît mă dogoreşte soba,
De geaba! tot rece rămîn.

Ce'mĭ fu erĭ tot, azĭ mi-e nimic;
Departe'mĭ e tot ce-ĭ aproape...
Aştept doar cioclii să ma'ngroape,
Discursurĭ proaste, florĭ ş'un dric.

Dar dacă pentru un moment
Nu aş maĭ fi o hahaleră?
De-ar fi s'aleg o carieră?
Aş vrea să fiŭ... din noŭ student!

A, rîdeţi! Ştiŭ... vă'nchipuiţi
Că dorul ăsta-i nerozie
De moş care'n copilărie
Căzut-a... Mă batjocoriţi...

Cînd sunt atîtea meseriĭ
In ţara mea, aşa uşoare,
Că chiar de aĭ patru picioare,
Milionar poţi să deviĭ,

Cum e posibil să aspir
La cea maĭ proastă dintre toate :
Student cu haina ruptă'n coate
Şi cu stomacu'n veci martir?

Eĭ, da! Student să fiŭ doresc!
In biata'mĭ inimă de ghiaţă
Să simt iar vechiul foc de viaţă,
Acel fior dumnezeesc!...

Mărturisesc, ades e greŭ —
Şi am trecut prin iadu-acela —
La birt cînd se sfîrşea cartela,
Cînd spînzuram ultimul leŭ,

Cînd n'aveam lemne, nicĭ palton,
Dar cînd—spre-a cumpăra buchete
Vre uneĭ scumpe Juliette —
Vindeam pe Spencer saŭ Mourlon!

Dar, eram tînăr!... Ca un vis
Imĭ răsărea viaţa'nnainte,
Un vis fermecător de minte,
Şi'ntrezăream un paradis.

Credeam!... Azĭ nu maĭ pot să cred!
Credeam atunci, credinţ'adîncă,
Că... tot ce sboară se mănîncă,
Că-ĭ leŭ orĭ-care patruped!

Credeam că'n ţara asta toţi
In suflet idealurĭ poartă,
Că se'ngrijesc de trista soartă
A celor mulţi şi micĭ iloţi.

Credeam că este de ajuns
Să vreĭ pentru ca să aĭ forţă,
Şi doar cu-a gîndului tăŭ torţă
Să luminezĭ ce-ĭ nepătruns!

Credeam!... Credinţa 'mĭ-era scut
Şi mîngîiere 'n negre zile...
Ah, cum te pizmuesc copile
Ce poţi pluti 'n necunoscut!

Azĭ, fragedul meŭ vis d'April
Ce veşted şi ridicol zace!
Azĭ sînt... judecător de pace
Şi—ce-ĭ maĭ grav — sînt la Mizil.

... Pe cale de ramolisment,
Cam damblagiŭ şi'n neputinţă,
Am totuşi azĭ doar o dorinţă :
Aş vrea să fiŭ din noŭ student!

Taraseon.

www.dacoromanica.ro

CÎND PLEDEAZA DELAVRANCEA...

Doctorul Iacobsohn a fost achitat de juraţi, va fi achitat şi de societăţile de asigurare.

Dar noi, publicul, ce profit am tras din tot tămbălăul acesta?

Multe şi variĭ învăţăminte.

Primul e că Delavrancea este un om periculos. Chiar Irod, care se ştie că a asasinat patru-zeci de miĭ de prunci, dacă ar fi trăit pe timpul luĭ Delavrancea, saŭ vice versa, şi dacă l'ar fi avut avocat pe d sa, ar fi eşit cu siguranţă maĭ nevinovat de cît toţi ceĭ 40.000 de prunci la un loc. Să mă ferească Dumnezeŭ să cad la sorţi jurat cînd o pleda Delavrancea! Aş fi în stare să achit şi pe madam Smara, inculpată că a comis o serie infinită de versurĭ, ceea ce mi-ar şifona grozav conştiinţa; şi — ceea ce e maĭ grav — 'mĭ-ar şifona cel puţin o duzină de batiste, căcĭ cînd vorbeşte Delavrancea la juraţi nu se poate să nu plîngĭ, în tocmaĭ cum e imposibil să nu rîzĭ cînd citeştĭ „Furnica", chiar dacă aĭ avea o inimă de piatră cubică.

Ca să mă rezum: denunţ barouluĭ pe avocatul Delavrancea ca o primejdie pentru societate şi cer să nu i se maĭ dea voie să pledeze de cît în procesele în care există maĭ dinainte certitudinea că acuzatul e inocent şi că va fi achitat.

Al douilea învăţămînt pe care l'am tras din procesul Iacobsohn e că poţi să aĭ carte de liberă intrare iscălită de d-l Dâmboviceanu, preşedinte al Curţeĭ, poţi să fiĭ *per tu* cu comisarul Vasilache Boambă de la Palatul justiţieĭ, poţi să trateză cu o ţigare de damă pe jandarmul de la uşă, riscĭ totuşi să rămîĭ în sala paşilor perduţi, cînd pledează Delavrancea. Se 'nbulzeşte lumea la Curtea cu juraţi ca ţiganiĭ la pomană şi ca mitocaniĭ la decoraţia Coroana Romînieĭ. Afară era bătaie între ceĭ carĭ se grămădeaŭ să intre, iar înăuntru asfixie generală şi aglomeraţie cu deteriorare de bătăturĭ ca la 10 Maiŭ; e de mirare cum n'aŭ fost morţi, răniţi, cucoane leşinate şi ceasornice şterpelite cu ocazia acesteĭ memorabile şedinţi.

Sînt de părere că, orĭ de cîte orĭ o maĭ pleda Delavrancea, să se pue preţurĭ de intrare în sala Curţeĭ cu juraţi, ceva maĭ marĭ de cît cele de la reprezentaţiile d neĭ Sarah Bernhardt. Sumele fabuloase carĭ ar rezulta ar servi la diferite opere de caritate a căror necesitate e simţită la Palatul Justiţieĭ, cum de exemplu: cumpărarea uneĭ robe d-luĭ Eugeniŭ Stătescu care e ştiut că, din lipsă de mijloace, este nevoit să o împrumute pe a amiculuĭ săŭ Sipsomo de cîte orĭ are un proces, ridicarea uneĭ statuĭ d-luĭ Giuvelca, adevăratul decan — după vechime — al avocaţilor din Romînia, etc.

In sfîrşit, trebue ca să se introducă în codul penal un articol care să prevadă că, atuncĭ cînd pledează Delavrancea la juraţi, acuzatul să fie declarat inocent şi achitat din oficiŭ, dar Delavrancea să-şĭ ţie totuşi pledoariea pentru desfătarea publiculuĭ.

Ghiţă

O ŞCOALA DE MARTORĬ MINCINOŞĬ

Pe Dîngă l'am cunoscut în clasa II-a gimnazială: amîndouĭ stam în aceeaşi bancă, amîndouĭ nu învăţam nimic. Am eşit din şcoală cu creeriĭ intacţi, necultivaţi. Şi dacă maĭ tîrziŭ am produs ceva bun, apoĭ nu sunt de vină profesoriĭ, carĭ, aĭ nu aĭ chef, te obligă să ştiĭ lecţia. De unde, surmenaj fizic, surmenaj intelectual, proletariat... toţi carĭ se pricep la ceva buche tăbărînd în spinarea bugetuluĭ Statuluĭ. Noroc că ţiţa vaciĭ—bugetul Statuluĭ — care hrăneşte o puzderie de viţeĭ, în fie-care an îşĭ reînoeşte laptele, mulţumită Parlamentuluĭ.

Acuma treĭ anĭ, Dîngă zăcea într'o mizerie neagră, înţolită cu haine murdare, roase pe la încheeturĭ, o sărăcie stupidă ce omoară organismul cum arşiţa soareluĭ de Iulie ofileşte şi cele maĭ voinice florĭ.

— Ce te maĭ tacĭ? l'am întrebat eŭ odată, de formă.

Dîngă, ducînd la frunte degetul arătător al mîneĭ drepte, mi-a răspuns mîndru:

— A început să clocească.

— Anume?

— Asta nu te priveşte.

Ne-am despărţit, convins că nu are s'o sfîrşească bine.

Un domn greoiŭ, nimic distins în figură, scoboară scara cea mare a palatuluĭ Justiţieĭ, proptindu-se la fie-care treaptă pe un baston negru cu mînerul de argint.

Părîndu'mi se că am maĭ cunoscut mutra asta cînd-va, m'apropiŭ.

Individul întinde mîna prieteneşte — la degetul inelar un briliant mare luceşte obraznic ca un ochiŭ de femee trufaşe:

— Ce plăcere!.. Cum o ducĭ cu sănătatea?

Era Dîngă.

— Mulţumim, îĭ răspund eŭ mirat. Dar ce cauţi p'aci?

— Imĭ supraveghez elevii.

— Tacĭ! De cînd profesor?

— Maĭ mult: director. Vino Duminică şi am să'ţi explic. La revedere... sunt grăbit.

Dîngă pleacă lăsîndu'mĭ în palmă o carte de vizită, pripit să sue într'o trăsură de casă... se pierde în lungul cheiuluĭ Dîmboviţeĭ.

O casă mare, tristă, fără perdele la ferestre; grădină în faţă, mărginită în fund de un drum în forma potcoaveĭ, pentru intrarea şi ieşirea trăsurilor.

Sun.

Un portar în livrea crapă uşa, scoate capul afară:

— Ce poftiţi?

— D-l Dîngă e acasă?

— Da. Pe cine s'anunţ?

In acelaşi timp, sgomotul a două glasurĭ deosebite s'apropie. Portarul dis-

www.dacoromanica.ro

pare dînd uşa de perete: Un domn jobenat, distins, ese păşind mărunt.

Intru.

— Ce plăcere! N'aşi fi crezut că aĭ să te ţii de vorbă.

— De ce?

— Par'că nu eşti romîn.

Şi d. Dîngă, împingîndu-mă de la spate, mă vîră în cabinetul luĭ de lucru.

— Ia loc şi răspunde'mĭ: Ce zicĭ de ideia asta: o şcoală de martorĭ mincinoşĭ?.. Aşa-ĭ că te miră?.. Eĭ bine, amicul meŭ, eŭ dobitocul, măgarul, leneşul de Dîngă—ţi-aducĭ aminte cum ne botezaŭ profesorii!—eŭ am avut-o întîiul, eŭ am pus-o în practică întîiul.

— Martorĭ mincinoşi aŭ existat totdeauna.

— Ca şi oamenii deştepţi. Nu însă sistematizaţi, clasaţi, specializaţi. Cîţi nu'şi pierd averile din cauză că însăşi martorii propuşi de eĭ, odată în faţa judecătorilor, îşi pierd cumpătul, încep să bată cîmpiĭ?.. Avocatul părţeĭ adverse profită ... pledează reaua credinţă, «nefondabilitatea acţiuneĭ angajate» ... rămîĭ pe drumurĭ. Căcĭ toată Justiţia, dragul meŭ, se bazează pe «probe», pe martorĭ. Judecătoriĭ îşi daŭ sentinţa judecînd spusele martorilor — adevăraţii împărţitorĭ de dreptate. Şi aŭ o scuză: par'că eĭ sunt D zeŭ ca să ştie toate!

«Am organizat şcoala ca orĭ-ce instituţie cu scop practic: nimic la întîmplare, nimic de pomană. La noĭ, ca şi la căile ferate, se plăteşte înainte. Producem mărtorĭ de judecătoriĭ: dă la treĭ la zece franci bucata; martorĭ pentru tribunale şi curţĭ de apel: salariul lor variază în raport cu importanţa proceselor în care depun. Posedăm clase speciale pentru martorĭ în expertize agricole, martorĭ pentru deces, naşterĭ şi cununiĭ. Avem un curs special pentru formarea de dănţuitorĭĭ trebuincioşi «soarelelor în familie», precum şi «rude din provincie» necesarĭ X-şilor carĭ se însoară pentru zestre, de multe orĭ simplĭ vagabonzĭ în spuma societăţeĭ, cărora le trebue o familie ca să ia ochiĭ socrilor. Nicĭ nu'ţi închipuĭ cîte comande primim. De alt-fel, probitate şi calitate: deviza şcoaleĭ.

— Mă rog, ce taxă plătesc eleviĭ?

— Nicĭ una. Fie care plăteşte şi e resplătit după munca şi aptitudinile ce arată. Timp de un an sunt datorĭ ca să se ducă orĭ unde sunt trimeşi — expediem şi în provincie; jumătate din cîştig rămîne în folosul şcoaleĭ. După cum vezĭ, foarte simplu...

D-l Dîngă se întrerupe brusc . scoate ceasornicul:

— Dacă vreĭ, să mergem în «cursul preparatoriŭ», care tocmaĭ astă-zĭ îşi începe lecţiile.

D-l Dîngă înainte, intrăm într'o tomeră spaţioasă, în care vr'o două-zecĭ de indivizĭ staŭ înşiraţi prin băncĭ ca la şcoală, cu ochiĭ ţintă la un domn tolănit la spatele uneĭ catedre.

— Respect d-luĭ director! comandă cel de pe catedră, sculîndu-se în picioare.

Toţi eleviĭ l-aŭ imitat.

D-l Dîngă le răspunde moţăind protector din cap. Apoĭ le face semn să stea jos.

— Vă rog, d-le profesor, continuaţi. Ne-am aşezat şi noĭ pe două scaune.

D-l profesor, un costeliv cu faţa scăldată veşnic în mînie, se îndreaptă, tuşeşte înfundat:

— Băgaţi de seamă. Vă maĭ repet odată şi pe urmă să spuneţi cu toţiĭ în cor şi fără greşală. Atenţiune.

«*In toate ţările constituţionale, legea este foarte folositoare...*

(Aci faceţi o mică pauză, răsuflaţi puternic ca să fiţi cu conştiinţa curată).

«*... celor carĭ o calcă saŭ trăesc pe spinarea eĭ.*

«Să începem.

Eleviĭ s'aŭ ridicat în picioare; d. profesor, cu o vergea de trestie, ţine măsura. Cu toţiĭ:

«*In toate ţările constituţionale, legea este folositoare...*

— Sstt!... pauză... Suflaţi cu putere şi continuaţi:

«*... celor carĭ o calcă saŭ trăesc pe spinarea eĭ.*

— Foarte bine... afară de d-ta, de colo, care nu deschizĭ gura. Cum te chiamă?

— Ionescu Ţancă.

— Bine, d-le Ţancă, dacă nu aĭ nicĭ atîta curaj, ce maĭ cauţĭ aci? Crezĭ d-ta că avem să ne perdem timpul cu fleacurĭ d'astea? Şi mi se pare că eşti repetent. Haĭ?

— Da... am urmat şi luna trecută.

Profesorul, nervos din cale afară, se întoarce către Dîngă:

— D le director, eŭ cred că este bine să-l dăm afară... Demoralizează şi pe ceĭ-l'alţĭ.

— D-le Ionescu, îl dojeneşte şi Directorul, fiĭ maĭ curajos, ce dracu! Cu figura d-tale de om cinstit, trebuia de mult să fiĭ trecut în clasa martorilor pentru Curţĭ şi tribunale. Staĭ jos şi ia aminte ce spune d. profesor, că pentru binele d-tale înveţĭ.

«D-le profesor, vă rog continuaţi.

D. profesor îşi fixează eleviĭ ca un hipnotizator, hîrîie o tuse înăbuşită... începe:

— Martorul e dator să depue jurămînt. Jurămîntul e o formalitate a căreĭ însemnătate e nulă. A jura e a înjura. Şi cine dintre d-voastră n'a înjurat nicĭ măcar odată în viaţa luĭ, fără ca cel vizat să fi suferit ceva de pe urma injurieĭ aduse? Vă maĭ atrag atenţia, că în cele 10 porunci înscrise de D-zeŭ pe tablele luĭ Moise, se găseşte una care glăsueşte ast-fel: „Să nu 'ţi facĭ ţie chip cioplit". Orĭ toate crucile pe care se jură sunt făcute din lemn cioplit!

D. profesor s'a oprit brusc, răsfoeşte catalogul.

— Ţiplă Pipirig, sbiară el, eşi afară.

Un individ pătrat, cu faţa ciugulită de vărsat, părăseşte banca, se opreşte în faţa uneĭ mese pe care e pus un crucifix.

— D-le Pipirig, închipueşte-ţi că eşti propus martor într'o afacere pe care n'o cunoşti şi că trebue să depuĭ întocmaĭ cum te-a învăţat d. avocat saŭ cel de care eşti angajat. Pune mîna pe cruce şi zi după mine:

„Jur...

Pipirig tace, a început să bîţîe cu crucea în mînă.

— Eşti bolnav de friguri?

— Nu, d-le profesor; dar cum să jur dacă nu ştiŭ nimic.

— Eĭ asta-ĭ acum! Nu ţi-am spus că are să te înveţe ce trebue să zicĭ?

Urmează după mine:

„Jur, pe sfînta cruce...

Pipirig se scofîlceşte de par'că i a fugit scheletele din el. Bîlbîe:

— D-le profesor, vă rog iertaţi-mă... mi-e frică.

— Gîndeşte-te la alt-ceva cînd juri.

— Nu pot.

— Da! Adică crezĭ că aşa aĭ să te pricopseşti?... In puşcărie morĭ, omule... în puşcărie! Astă-zĭ trebue să munceşti ca să cîştigĭ baniĭ, nu d'a gata. Apucă-te de altă meserie, dacă nu 'ţi place... Fă-te milionar!

D. Dîngă, se scoală, intervine:

— D-le profesor, vă rog, lăsaţi-l. — Ghiţă Barosanu!

— Prezent!

Un tuciuriŭ lung de nu se maĭ isprăveşte, a rămas smirna în picioare ca un par de telegraf.

— Să ieĭ pe d. Pipirig şi diseară să daţi o raită prin mahalaua luĭ după ceva găinĭ. Iar mîine, pentru că e sărbătoare sfîntă, să-l ducĭ la biserică şi pe la toate icoanele să-l puĭ să se închine şi să jure că n'a fost el... ca să se obicinuiască cu lucrurile sfinte. Aĭ înţeles?

Un clopot mare bălăngîne afară, ne înştiinţează că «cursul» trebue suspendat.

— ... N'aĭ ideie cît ne canonim. Pînă s'învaţă; pe urmă facĭ ce vreĭ din eĭ. Dacă nu eşti ocupat, maĭ vino: în toate Duminicile ţinem curs de altă specialitate.

— D-le Dîngă, te rog, nu te supăra: cum vă merg afacerile?

— Admirabil Dintre absolvenţii şcoaleĭ mele, pînă acuma nicĭ unul nu a fost dovedit cu mărturie falşă.

Am plecat, făgăduindu-ĭ să'l maĭ vizitez.

Nae D. Ţăranu

Maxime, proverbe etc.

Cînd avutul se împarte, capitalul micşorîndu-se, puterea familieĭ descreşte. Cu mizeria se întîmplă invers: cu cît sunt maĭ mulţĭ într'o familie, cu atîta e maĭ mare — mizeria.

www.dacoromanica.ro

COPII LOR

Fănel, *citind desbaterile parlamentare.* — Papa iar a început să spue prostii la Cameră... (desgustat) Omul ăsta o să mă compromită!

A PROPOS DE UN IEPURE...

Vă mărturisesc lașitatea mea. Mi-e frică de o pușcă, cum îi e altuia frică de soacră-sa. N'am tras cu pușca decît la «tirurile» de la Moși, cînd am constatat cu mîndrie că sunt un excelent trăgaciu, de oare-ce, — după ce făceam o consumație de 2—3 lei de gloanțe, — «madama» avea tot-d'auna amabilitatea să puie dumneaei, în mod discret, pe la spate, cu degetul, în mișcare, butonul care face pe flașnetar să cînte, pe dorobanț să prezinte arma, și pe cele-l'alte păpuși automatice să facă tot soiul de gimbușuri.

Dar pe o pușcă serioasă n'am pus în viața mea mîna. Cocoșul unei pușci pentru mine este, deci, claponul unei pușci: pentru că n'a putut în viața lui.. să mă decidă să deviu măcar un vînător. Zic măcar un vînător, pentru că acesta este cel mai inofensiv mijloc de-a întrebuința o pușcă. La războiu e ceva mai greu: tragi tu, dar trage și cel-l'alt, — șansele sunt egale. La vînătoare, însă, tragi numa tu, pe cînd prepelița, epurele saŭ sitarul, deși în neîndoiasă legitimă apărare, nu 'ți pot răspunde, și afirmăm fără teamă de a fi desmințiți, că în analele vînătorești nu s'a pomenit pînă acum ca una din aceste dihănii să ia defensiva servindu-se de o armă oare-care, nici măcar de un box. Pericolele pe cari le înfruntă un vînător se reduc, în definitiv, numai la următoarele: riscă să capete un guturaiu umblînd pe cîmp prin zăpadă, să-și împuște din greșală propriul săŭ prepelicar saŭ ogar, ori — ceea-ce e mai trist — să se 'ntoarcă acasă cu geanta goală.

Este așa de ușor să fii vînător! Totuși n'am putut niciodată să mă hotărăsc a cultiva sportul cinegetic, deși posed calitatea de căpetenie care-i trebue unuĭ adevărat vînător: îmi place la nebunie minciuna, bine înțeles minciuna sub forma ei cea mai nevinovată, minciuna care înfrumusețează un adevăr, împodobindu-l cu cîte-va floricele și sulemenindu-l puțin.

Iubesc vînătoarea, cum iubesc și muzica, deși nu sunt în stare să fac o simplă gamă fără să daŭ un chix.

Ei bine, iubirea mea s'a transportat într'o adevărată admirație citind deună-zi într'o gazetă cotidiană informația că pe moșia Berteștĭ a d-luĭ deputat G. San Marin, numai în două zile d-nii San Marin, Bărbătescu, Bechman, Roco, Durma, Dupont și dr. Tolică, aŭ împușcat: 104 epurĭ, 9 vulpĭ și 3 lupĭ. Insuși Majestatea Sa Nemrod ar fi gelos de așa ispravă!

M'am dus să interviewez pe amicul meŭ Iancu Bărbătescu, unul din eroii acesteĭ celebre vînătorĭ. Bărbătescu, ca un adevărat gentilom, 'mi-a oferit un epure. Am spus gentilom și mențiŭ cuvîntul. De altminteri, Henri-Corneille Agrippa, care a trăit pe timpul cruciadelor, era absolut de părerea mea, fără ca să ne fi înțeles maĭ dinainte, vă jur. El scriea: «Si quelqu'un veut devenir gentilhomme, qu'il devienne chasseur premierèment, car ce sont là les principes et rudiments de la noblesse».

Decĭ, cum vă spuseiŭ, Bărbătescu, vînător și deci gentilom, mi-a făcut cadoŭ un iepure — care deși în stare de cadavru era o vie confirmare a bărbățieĭ luĭ Bărbătescu și a tovarășilor săĭ.

Deschid o mică paranteză. Nu totdauna trebuie să vă bucurați cînd vă face cineva un cadoŭ. Cadourile aŭ uneorĭ urmărĭ primejdioase. De pildă, vă dăruește cineva un epure. In primul moment, vă ziceți: «— Bravo chilipir! Azĭ fac economie la coșniță!» Dar, iată ce se 'ntîmplă. Iepurele te costă maĭ întîĭ un franc comisionerul care 'ți'l aduce, alt franc omul specialist care ți'l jupoaie, alți franci pentru mirodeniile cu carĭ trebuie gătit. Și apoĭ cînd aĭ un epure la masă, decĭ ceva extra, nu te rabdă inima să nu inviți un prieten saŭ doŭ. Altă cheltuială de comisionar saŭ birjĭ pînă să-ĭ găsești pe-acasă saŭ prin berăriĭ. Dar asta n'ar fi nimic pe lîngă obligația ce simți de-a asorta iepurele cu o sumă de delicatese demne de el de pe la băcăniĭ, plus vinurile de calitate superioară și în calitate abondentă pe carĭ ești dator să le servești musafirilor. Pentru a nu maĭ intra în alte amănunte gospodărești, rezultatul e că un epure gratis, primit cadoŭ, costă adesea mult maĭ scump decît un elefant pe care l'aĭ cumpăra dresat gata de la menageria luĭ Braun.

Inchizînd această meschină paranteză, adaog că departe de a regreta cadoul pe care mi l'a făcut Bărbătescu, mulțumesc călduros și chiar îl încurajez ca să cadă 'n recidivă.

Mușchiul împănat de iepure de pe moșiea d-luĭ G. San Marin, deputat și atlet, este delicios.

Admirabil mușchiul luĭ Bărbătescu; din mușchiĭ atletului San Marin, însă, să mă ferească Dumnezeŭ să gust vr'odată!...

Tarascon

DIN ALE ALTORA

O aniversare.

Sunt zece anĭ de cînd s'aŭ cunoscut, s'aŭ iubit, s'aŭ luat. In zece anĭ, nu știŭ cîți anĭ de traĭ tihnit: Amorul e cicălitor, nervos...

Să-ĭ ascultăm.

El.—Ți-aducĭ aminte de seara cînd ți-am făcut prima declarație?.. O seară senină ca un vis de copil: stele strălucitoare... stele și iar stele... iar în mijloc, cornul de lună argintie...

Ea. *(Tăindu-i vorba scurt).* Da, scumpule.

El. *(Cu maĭ mult patos).* Am stat un ceas împreună, fără ca tu să zicĭ o vorbă.

Ea. Da, scumpule.

El. *(Desnădăjduit).* Oh! Doamne... cînd voiŭ maĭ fi așa de fericit! **Saltimbancu.**

www.dacoromanica.ro

DANS ŞI BALET

De felul luĭ, Romînul e foarte vioiŭ : ar fi în stare o zi întreagă să dea din mîinĭ şi din picioare, aşa, fără nicĭ un scop, numaĭ ceĭ carĭ îl privesc să exclame : «Dar bine petrece, dom'le !» Mişcările cu mîinile : bătaia, buzunăreala, vîrîrea degetelor în nas, ciupitul etc., etc. fiind prea cunoscute, ne vom ocupa de ale picioarelor, mult maĭ grele, maĭ artistice, şi care cer aptitudinĭ speciale — de dans.

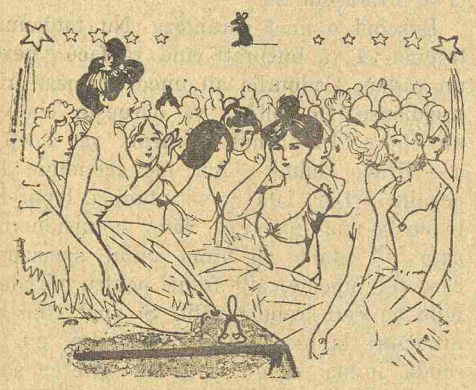

In cabina cea mare, aşteptînd ca să fie chemate pe şcenă.

Se dansează în toate păturile sociale. In straturile de sus, dansul, adus de peste graniţă, e un pretext pentru «flirt», combinaţiĭ matrimoniale, expunereĭ toaletelor, bîrfirilor, înodărilor a tot felul de intrigĭ, precum şi înmulţirea membrilor uneĭ familiĭ. Inmulţirea uneĭ familiĭ se poate face şi fără ajutorul copiilor, «căsnicia în treĭ» fiind tipul-bază de la care pleacă celelalte ramificaţiĭ... cu rădăcina, cîte odată, pînă la capra pe care stă smirna «feciorul» cu braţele colac pe piept.

Şi la mahala se joacă «dansurĭ de salon» : odată pe săptămînă, Sîmbătă seara, la «complet». Neobicînuiţi cu atîtea învîrtirĭ, din cauza şi a vinuluĭ, ţuiceĭ saŭ alte spirtoase, la un moment, te miri din ce, spaţiosul «complet» se transformă în «sală de vot» ; dansatoriĭ se încaeră de păr, uniĭ se proptesc cu mîinile în fălcile vecinilor, Miţele, Mariţele şi Sofiţele, cocoţate pe mese saŭ scaune, cu fustele strînse între genuchĭ şi coadele despletite pe ceafă, îĭ încuragiază urlînd, răspîndind comandele ca generaliĭ într'o încăerare decisivă. Intervine «forţa publică». Sunt daţi afară grămadă. Bătălia continuă în întuneric, cu hărţueli pe grupe... Tocmaĭ spre ziuă, prin vr'o cîrciumă cu pragul subt nivelul trotuaruluĭ, cîţi-va scăpaţi teaferĭ sparg beţia într'o sîrbă îndrăcită, Miţa la mijloc, şi cu pantofiĭ în mînă, ţopăind numaĭ în ciorapiĭ cu găurele.

In toate părţile, în toate ocaziile Romînul dansa — a dansat şi pe Bulevard, cu ocazia manifestaţiilor pentru luarea Transilvanieĭ ; numaĭ pe scena Teatruluĭ Naţional nu. Din cînd în cînd, «Moceanu cu eleviĭ» maĭ răscoleaŭ praful duşumeleĭ bătînd un brîŭ pe loc. Incolo nimic ; totul venit d'afară — liftă străină ucigătoare de pungĭ bine garnisite.

Acum cîţi-va aniĭ, un director botezat cu numele sfîntuluĭ portar la raiŭ, deschide larg uşile ce daŭ pe scenă... înfiinţează baletul romînesc. A fost acuzat că vrea să propage imoralitatea. El, economist priceput, le-a răspuns: «De ce, în fie-care an, să plece atîţia banĭ din ţară, cînd articolul cumpărat poate fi fabricat la noĭ, cel puţin de egală calitate şi nu aşa scump ?» Cînd d. director intră în «foaier», maldăr de pachete cu prăjiturĭ şi bomboane, «articolul», vr'o 20 bucăţĭ la număr, sglobiŭ îĭ săria în circă, pe genuchĭ, îl trăgea de favorite, giugiulindu-l ca pe un «papa» cuminte ce era. Aşa mereŭ pînă ce d. director 'şi-a dat demisia. «Articolul» crescuse, devenise periculos... chiar pentru cel care luase iniţiativa fabricăreĭ luĭ.

Un balet are nevoe de corpurĭ tinere şi mlădioase, forme plăcute şi figură cel puţin simpatică. Restul : costume, tricourĭ, maestru de dans, adoratorĭ carĭ să complecteze suma insuficientă cu care e plătită o balerină, se găsesc pretutinden.. numaĭ ele să întindă bine piciorul. Ca să ajungĭ «solistă», pe lîngă fineţă şi eleganţă în mişcărĭ, să cere să aĭ picioarele foarte uşoare ; moravurile de asemenea. Sunt roluri pe carĭ trebue să le joace plimbată prin aer de o sîrmă invizibilă agăţată la spate de un cordon. Şi dacă va fi grea, cum voiţi ca «personalul superior» să nu prefere pe alta ? Se zice, *nomina odiosa*, că personalul superior nu-ĭ de loc străin îngreunăreĭ lor.

El, *maliţios.* — Ce căutaţĭ, d-şoara ?
Ea, *cu gîndurile aiurea.* — Un protector.

Ceĭ d'întîĭ maeştriĭ de dans, dacă nu mă înşel, aŭ fost expediaţĭ de bătrîna noastră soră Italia. El era schiop, ea era chioară — o pereche admirabilă ca estetică, din partea cărora «şoriceiĭ» — cum sunt poreclite la Opera din Paris — nu aveaŭ să se teamă de concurenţă. Dimineaţa şi noaptea, *uno, due, trio...* el a bătut cu bastonul cadenţa paşilor, piciorul cel scurt a ţinut măsura în aer, pe cînd nevastă-sa se chiorea ca să vază maĭ bine «stabilitatea pozelor plastice în timpul pauzelor muzicale». Publicul din sală a rămas entusiasmat. Balerinele romîne eraŭ prea tinere ca să aţîţe vrajbă !

A doua stagiune, şchiopul şi chioara aŭ revenit însoţite de o englezoaică. Şi iarăşi... *uno, due trio...* el a continuat să sbiere în gura mare, englezoaica a ţinut măsura isbind puternic cu ciomagul în duşumea... *oan, tuŭ, tri...* chioara însărcinată cu corijarea pozelor plastice în timpul pauzelor muzicale şi-a făcut datoria : «Mamazele, le-a explicat ea pe italieneşte, toate trebueşte să vă uitaţi fix în sală, cu ochiĭ bine căscaţi, cum mă uit eŭ» — recomandaţie însoţită, din partea maestreĭ, de vîrîrea pleoapelor în orbita osoasă ce serveşte de locuinţă ochilor.

Ocupaţiile uneĭ balerine între acte.

De multe orĭ englezoaica conducea singură repetiţiile. D-şoarele, ştiind bine că ea nu pricepe o boabă romîneşte, nu perdeaŭ nicĭ o ocazie ca să-ĭ spue necuviinţe — cuvîntul nu-ĭ tocmaĭ aspru. Dumneaeĭ, englezoaica, doritoare ca să înveţe cît maĭ repede limba urmaşilor Romeĭ şi-le vîra în memorie, avînd grijea ca să le repete cunoscuţilor de ocazie. Inchipuiţi-vă ce petrecere !.. expresiĭ de care nu se maĭ servesc nicĭ «chivuţele» din Piaţa Mică.

S'aŭ maĭ perindat şi alţiĭ. Unul, fost marinar pe un vapor transatlantic, înjura ca la uşea cortuluĭ, trîntind ciomagul la fie-care greşeală. Chiar nevastă-sa, care în adevăr conducea baletul, tremura vargă în faţa luĭ. Un altul, adus ocazional de la circ, un ungur subţire, numaĭ sgîrciurĭ, cu mustaţa mică, cîrlionţ pe după aripile nasuluĭ, a luat-o de a dreptul de unde ceĭ-l'alţi obicinuiaŭ să isprăvească : «Fir'ar a draculuĭ, tu, femeie de la strada... Mergĭ la casă la măta, nu aci !» Şi alte multe, pe care de le-aĭ spune bucătăreseĭ pe care o plăteştĭ, ţi-ar da cu tingirea în cap. E aşa de umilitor să cîştigĭ 30—50 francĭ lunar, treĭ luni pe an, ca balerină a Teatruluĭ Naţional !

Pe cînd d-şoarele cercuite la brîŭ cu roate de voal transparent îşĭ frîng corpurile, ritmînd cu picioarele cadenţa melodiilor leneşe saŭ svăpăiate, tocmaĭ sub tavanul poduluĭ, în sala cu duşumeaua înclinată spre peretele cu oglinzĭ, mamele lor zac în întuneric, păzite de hîrtiile unsuroase în care a fost împachetată «masa de seară». Cînd vr'un glumeţ învîrteşte şurupul electricităţeĭ, lumina rece a arcurilor vîrîte în băşicĭ de sticlă lasă să se vadă un

www.dacoromanica.ro

tabloŭ fantastic de cerşetoare amorţite în ghiarele somnuluĭ. Odihna le e întretăiată de tresăriri nervoase, provenite din grijea ce poartă odraslelor lor: ele le aduc, ele le reîntorc, intacte. Aşa cred ele. Cînd roiul de fete tinere, sbucnind val pe singura uşă ce duce la cabine, s'a şiruit pe scara cea mare, hohotind, glumind ca şcolariĭ cînd iaŭ vacanţă, un servitor în livrea, cu o scrisoare parfumată în mînă, 'şi-a deşuchiat genunchiĭ urmărind pe cea cu rîsul maĭ limpede: «D-şoară Mari, poftim... e pentru d-voastră». D şoara Mari, roşie la obraji de plăcere, vîră scrisoarea în corsajul încă larg pentru peptu'ĭ în formaţie — camaradele o privesc cu invidie... — «Mariţico, mamă, dă maĭ repede că iar să face foc ta'tu!» porneşte tocmaĭ de sus, din capul scăreĭ încolăcită ca un melc.

Un solo în *travesti*, fără urmăriĭ pentru cele care'l joacă, dar care furnică grozav pe spectatoriĭ.

La început, adoratoriĭ aŭ fost ceĭ de vîrstă egală lor: liceeniĭ şi elevĭ de pension, cariĭ îşĭ petreceaŭ jumătate din noapte, purcoĭ la poarta ce dă în strada Cîmpineanu. Intiĭ s'aŭ duşmănit; dar cînd aŭ băgat de seamă că fie-care «iubeşte» pe alta, s'aŭ împrietenit... au omorît timpul cu povestiriĭ de aventuri galante — a doua zi toţi aŭ lipsit «ora întiĭ» de la şcoală. Atîta sacrificiŭ merita dragostea lor!

O familie bine condusă *(pas de trois)*.

Maĭ tîrziŭ, cînd tricourile aŭ devenit strîmte pe corpul domnişoarelor, purcoiul de minoriĭ a fost alungat de un altul maĭ matur, în paltoane lungiĭ, jobene şi chiar cu monoacle. Mamele, convinse de înţelepciunea fetelor, aŭ găsit cu cale că-i maĭ bine să doarmă acasă, la căldură, de cît în hărăbaea aia de sală obscură, cu oglinzele ce le arătaŭ urîte ca niştе stafiĭ.

Una, venită din Italia, foarte virtoasă: niciodată nu a avut pretenţia să cîştige maĭ mult de cît suma prevăzută în contractul de angajare.

Unele aŭ plecat, altele noui le-aŭ luat locul. Prima a fost, după cum să şi cădea, cea maĭ în vîrstă. Tot curtată de unul din «la magistrature debout», într'o noapte 'şĭ-a dat demisia, a intrat «dans la magistrature couchée». Şi imediat, la vr'o cîte-va zile numaĭ, o alta, împedicîndu-se, a căzut în braţele sergentului-major de pompieriĭ, de serviciŭ între culise. Şi de-atunci nu 'şĭ-a maĭ schimbat domiciliul — vorbesc de ea. Seria s'a continuat şi are s'o ţie lanţ — aşa că, pretind uniĭ staticianĭ, în doĭ-treĭ anĭ corpul de balet al Teatruluĭ Naţional va fi îndouit, numărul balerinelor rămînînd acelaşĭ.

Signor Nae Mascalzzoni

LUCRURI PETRECUTE

„SUPREMA FORŢĂ"

Cînd primi invitaţiunea pentru seara aceea, Popescu tocmaĭ se odihnea pe o cărămidă înfierbîntată şi înfăşurată în niştе ţoale, remediŭ primitiv dar recomandat ca foarte eficace, în cazurile cînd răceala la picioare se transformă într'o necesitate imperioasă, maĭ cu repetiţie ca o puşcă Manlicher.

Cu toată suferinţa, Popescu totuşi se simţi deodată o vietate foarte fericită, dat fiind că a prînzi la masa altuia, maĭ ales la un praznic, cînd face omu ce crede maĭ bun, era una din satisfacţiile existenţeĭ sale de funcţionar la Credit; dar în deosebi la Niculescu mulţumirea era îndouită: se mînca în tot-deauna excelent şi apoĭ avea prilejul să revadă pe d-ra Ştefănescu, cumnata luĭ Ionescu, institutoare, pe ale căreĭ farmece şi apuntamente Popescu visa bazele uneĭ căsniciĭ norocoase. Cît despre plictisitoarea boală, socotea că atît cărămizile cît şi picăturile Davila, cu un tratament maĭ accelerat, vor reuşi să o învingă în cele din urmă.

*

Masa întrecuse prevederile cele maĭ optimiste ale luĭ Popescu. Fusese un festiv! Ce maioneze, ce salade ruseştĭ, ce curcan pe varză, ce prăjituriĭ! Mîncase omu, ca după o boală ca a sa, care face din stomac un proletar lihnit, mîncase cu atît maĭ mult entusiasm că răul nu se maĭ repetase, iar la masă avusese alăturĭ pe d-ra Ştefănescu.

O servise în tot timpul prînzuluĭ cu o îndemînare ce nu şi-o bănuia; vorbiseră aproape numaĭ despre războĭ, un proces sensaţional care era la ordinea zileĭ, apoĭ conversaţia luase o întorsătură sentimentală.. Popescu, pe care niştе Nicoreştĭ negru îl încălzise straşnic, începuse să'şĭ apese genunchiĭ pe aĭ vecineĭ sale care se făcea că nu observă şi cu o uimitoare memorie insera tirade, citite icĭ şi colo prin nuvele şi romane, asupra amărăciunilor vieţeĭ stinghere, asupra trebuinţeĭ de iubire pe care o simt unele suflete dornice de satisfacţiĭ ideale, nu de cele pe care le oferă brutala vieaţă zilnică etc. etc.

Şi d-ra Ştefănescu, nu maĭ puţin pedantă, dar cu maĭ mult bun simţ firesc, cît p'aci să fie prinsă.. D. Popescu nu i se maĭ părea aşa «incolor» — cum spunea către cumnatul său — maĭ atît de afectat; ba chiar inteligent.

Popescu producea efect, norocosul o vedea şi o simţea, căci stîngul stătea acum lipit de la genuchĭ în sus de dreptul vecineĭ sale, pe care contactul acesta nu o indispunea de loc, din contră s'ar putea spune, iar cîte odată privirile ce se întîlneaŭ foarte des spuneaŭ niştе lucruriĭ cariĭ ar fi făcut să roşească pe o domnişoară bătrînă.

*

In culmea speranţelor şi a fericireĭ, Popescu se hotărî să şi cucerească definitiv adorata şi cum se adusese un «înfundat», buna dispoziţie era generală, iar seria toasturilor începuse, se ridică să ţie şi dînsul unul.

In treacăt fie-zis era toastul pe care 'l maĭ ridicase anul trecut, cam într'o identică împrejurare, însă faţă de alte persoane.

Cînd Popescu se sculă în sus, cu paharul în mînă, se făcu linişte completă, iar d-şoara Ştefănescu îl privi emoţionată. Junele orator era însă şi maĭ emoţionat, stare destul de firească, maĭ ales că în aceeaşĭ clipă, par'că fusese jurat, un junghiŭ caracteristic şi neliniştitor îĭ trecu prin stomac.

www.dacoromanica.ro

Alea jacta «*sunt*» îşi zise în sinea sa Popescu. Apoi cu vocea răsunătoare, căci cînta într'un cor cu reputaţie :

Onorată masă ! Să-mi daţi voe să vă răpesc cîte-va momente din plăcutele conversaţiuni, pentru a vă ruga să vă asociaţi cu mine la această urare... S'a băut pentru amfitrioni, cari serbează azi o aniversare atît de scumpă, le voiu striga şi eu: mulţi ani trăiască,! dar să'mi daţi voe să închin acest pahar pentru... (*Junghiuri repetate, ca cele de mai sus, întrerup o clipă pe orator, care se schimbă la faţă ; apoi cu vocea mai slabă, pe cînd picături de sudoare apar pe frunte*) ...pentru alt-ceva... Viaţa noastră, onorată masă, este plină de amărăciuni şi greutăţi, iar noi, de şi sexul tare, am fi de multe ori învisi dacă în luptă n'am avea o forţă care... (*nouă întrerupere, ca mai sus*)... care nu numai că ne înfrumuseţează viaţa şi ne-o face plăcută (*cu o sforţare care îi aduce un zîmbet*) aţi înţeles că este vorba de femee, de sexul frumos (*d-şoara Ştefănescu şopteşte un «bravo», discret ; semne de satisfacţie şi aprobare în adunare*) dar este, ca să zic aşa, suprema forţă.. îîi... su-pre-ma... îîi... for... for.. îîi..

Bietul Popescu par'că e gata să leşine... Faţa îi este inundată de sudoare. O revoluţie cruntă, teribilă, trebue să se producă într'însul, căci este galben ca ceara, paharul îi tremură în mînă, faţa îi este contractată, buzele crispate, ochi rătăciţi, par'că ar vrea să fugă, par'că îi este frică să se clatine din loc, să facă vre-o mişcare.. Toate privirile sunt aţintite asupra luî.

— Aide Popescule, că aî început'o ca sf. Ion Gură de aur !...

— Ţine te Popescule! Suprema forţă!

— ...Nu... nu... mai pot, de abia articulează nefericitul orator, făcînd o bruscă mişcare, pe cînd, din palid ca un cadavru cum era, deveni roşu ca o sfeclă, — semne că, în adevăr, înfrîngerea sa era complectă şi ireparabilă.

— Dar nu vedeţi că luî Popescu îi vine rău, că stă gata să cază, exclamă alarmată stăpîna caseî. Vreţi să eşiţi puţin afară, d le Popescu ?

— Mi se pare că... c'est fait! exclamă încet d-şoara Ştefănescu. Şi schimbînd o privire semnificativă cu vecinul din dreapta al luî Popescu, se ridică de la masă, aspirînd heliotropul miceî sale batiste de mătase, pe cînd bietul Popescu, cu paşi mărunţi, de automat, urmărit de priviri compătimitoare şi rîsete înăbuşite, părăsi sufrageria pentru ca odată cu antreul să îşi ia repede paltonul şi jobenul, şi punîndu-şi şoşoniî, să se repeadă afară cu aerul unuî om gonit de la spate...

«Suprema forţă» îl trădase !

Meşterul Perdaf.

SFATURI INŢELEPTE

Cititori ! Nu vă omoriţi nevestele cu otrăvurî grosiere carî lasă urme. Servească-vă ca lecţie procesul Iacobsohn. Intrebuinţaţi otrăvurî de calitate superioară, fără durere şi fără consecinţe, carî nu se găsesc de cît la excelenta Farmacie... *)

*) Loc rezervat pentru o reclamă.

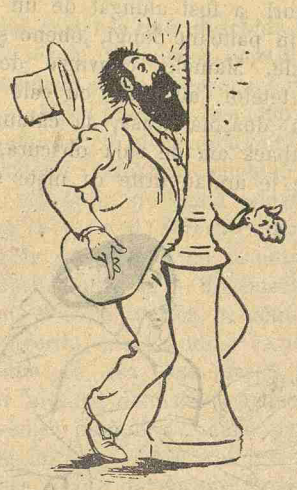

Miopul grăbit. — Paaardon ! !

Poetul sexuluî frumos din Bîrlad

Providenţa, subt chipul unuî prieten, a făcut să ne cadă în mînă un volum de «Poezii» datorit d-luî «Grigore Stamatescu, advocat Bîrlad», volum care cuprinde următoarele părţi : «Rezbelul. Respectarea neamuluî romînesc. Mizeria şi Perceptorul uman. Mizeria. Florile şi floricelele Bîrladuluî».

Volumul debutează de la primele paginî cu două portrete ale autoruluî : unul care reprezintă pe d. Gr. Stamatescu în 1875, al douilea pe acelaş poet în 1904 data apariţieî volumuluî. Prima fotografie ne înfăţişează un Stamatescu îmbrăcat în sacoŭ, barba mică nerasă, mustăţi la începutul carieref lor. Secunda fotografie ne arată pe bardul Bîrladuluî gras şi cu guşă, îmbrăcat în frac, cu o decoraţie, barba rade, semne particulare n'are.

Prima poezie cu care începe volumul este intitulată «Tabloul Rezbeluluî» care este «dedicat armateî». E un acrostich. După cum se va vedea pe urmă, poetul Stamatescu are o deosebită slăbiciune pentru achrostichurî şi dedicaţiî.

Citez din «Tabloul Rezbeluluî» :

Se aude că vijîie cu atîta ne'ncetare
Tună şi urlă ca trăznetul de perzare,
Arde pămîntul, se mişcă de trombe,
Mereŭ cerul se înneacă în fum de bombe;
Ard cetăţi şi sate se prefac în morminte ;
Torturatiî mutilaţi în grămezi de oseminte ;
Eroiî ceî iluştri şi atîţi vinjoşi bărbaţi,
Sutimî de miî de oamenî pe cîmpurî seceraţi.
De ţipete şi jale se'nalţă pîn'la cer
Unde sdrobesc viaţa uneltele de fer !

După ce zugrăveşte tabloul Rezbeluluî în ast-fel de culorî în cît îţi ridică părul măciucă, poetul Stamatescu, tot subt formă de acrostich, publică un «marş dedicat doamnelor militărese» :

Murmură Satana ca un Tartar între Nemţi,
Asuprind Romînii de peste Carpaţi,
Înjeşte Satana şi tot mereŭ murmură,
Ia rînjind va încremeni cu degetul pe gură,
Ţara Romînească cu sabia de ar trage,
Părîndu-şi fraţii chiar Satana s'ar distruge.

O mică indiscreţie. Ştiţi al cuî este numele din acrostichul acesta ? Este al Alteţeî Sale Regale Principesa Maria, care — precum se ştie — e comandantă de onoare a Regimentuluî din Bîrlad ! După cum vedeţi, ceea-ce nu e permis muritorilor de rînd, devine ceva foarte natural din partea unuî poet ca d. Gr. Stamatescu care e *per tu* cu Muzele.

In a treia poezie din volum, intitulată «Mizeria şi perceptorul uman», poetul ne descrie o şcenă îngrozitoare :

Pe un pat de scînduri, gol şi învechit
Stă jalnica mumă cu părul despletit.

Asta n'ar fi nimic, căci în definitiv nu nu toată lumea dispune de un pat de nuc american cu droturi şi nu toate mumele poartă în mod permanent părul coafat după ultima modă. Dar poetul adaogă :

In juru-i staŭ copiî palizi şi goi,
La pămînt lungiţi suspină : «Vaî de noi !»
Un copil în faşe în ţipete nu doarme,
Căci mama n'are lapte, luî îi este foame,
Alţiî în unghiul caseî adorm pe pămînt,
Prin geamurile sparte suflă un rece vînt.
Ce însemnează aceasta? «Noî suntem martire?»
Strigă atunci mama, «ajungem la peire !»

Strigătul acesteî mame a uneî aşa sumedeniî de copiî, dintre carî uniî staŭ în juru-i lungiţi la pămînt, altul care ţipă în faşe şi o altă echipă care adorm pe pămînt în unghiul caseî, strigătul acesteî mame găseşte un echoŭ simpatic în inima simţitoare a poetuluî Stamatescu care...

Care oferă nenorociteî mame un biberon pentru copilul din faşe şi alte alimente pentru ceî-l'alţi ?

Nu. Dar care le trimete în ajutor, ca un *Deus ex machina*, un perceptor :

Perceptorul vine : «Plătiţi birul !» zice.
La răspunsul lor că n'aŭ ce să mănînce,
In pod şi pe subt paturî începe de scotoceşte
Şi cu toată urmărirea nimica nu găseşte.

Ce ar fi făcut un perceptor în asemenea ocazie ? Ar fi îndeplinit formalităţile legale. Insă perceptorul poetuluî Stamatescu nu e d'ăî cu hîrtia galbenă şi cu toba. El e un perceptor extraordinar pe care 'l recomandăm cu plăcere d-luî Costinescu ca să'l avanseze. Perceptorul poetuluî iată ce a făcut :

Atunci scoate o pungă cu banî de argint,
«Ţine» le zice «eŭ nu's gîde de pămînt».
Dispară mizeria ce de secoli ne distruge,
Ajunge ca omul în curînd să o alunge.

Facă Cerul ca toţi perceptoriî din Romînia să ia exemplu de la perceptorul poetuluî Stamatescu : adică, în loc să plictisească pe contribuabilî cerîndu-le birul, să scoată o pungă de argint şi să le-o dăruiască.

Din nenorocire, însă, un perceptor care şi-ar permite azi luxul acesta ar fi chemat numai de cît de d. Hamangiu să justifice proveniența pungeî de argint. Vaî, d. Hamangiu e un adevărat gîde de pămînt, în această privinţă !

Atît pentru azi.

In numărul viitor se va vedea pentru ce d. Gr. Stamatescu merită supranumele de «Poetul sexuluî frumos din Bîrlad» pe care l'am pus ca titlu acestuî studiŭ critic.

Caiafa

www.dacoromanica.ro

PALATUL ATENEULUI
EXPOSITIA

KIMON LOGHI

DIN ALE MELE

Noutate literară.

Se anunță apariția unuĭ nou volum de versurĭ, **Zile Negre** de d. Th. M. Stoenescu.

E probabil că succesul acestuĭ volum va determina pe editorul său să publice și dînsul unul, fie chiar în proză, sub titlul de **Zile Fripte...**

* * *

Reportaj politic.

Se vorbea într'un cerc de actualele frămîntărĭ guvernamentale și de demisiunea ministruluĭ de interne.

D. Cutare intervine cu multă gravitate :

— Or-ce aĭ spune dv. eŭ persist în a afirma că sînt singurul în măsură d'a ști ce se petrece cu Lascar Doar trăesc în anturajul luĭ...

Da ?

— Firește ! Sîntem vecinĭ și trec în fiecare zi pe la el pe la poartă. Văz ce se mișcă.

.. Reporterul uneĭ gazete de tiraj, ce se găsea de față, înregistra a doua-zi senzaționalele declarațiunĭ alĕ unuĭ «personaj din anturajul d-luĭ ministru de interne».

* * *

O deosebire.

Apropos de literatura politică ce se debitează cu prilejul crizelor ministeriale, cineva făcea această judicioasă observațiune :

In viață, după ce morĭ, ajungĭ pe dric, pe cîtă vreme în politică guvernelor înainte de a muri li se zice că sunt pe dric.

Ac

GLUME SERIOASE

CUM SĂ DORMIM ?

— Un fel de tranca-fleanca asupra «somnuluĭ științific» —

Știțĭ d-voastre că există și o chestie a somnuluĭ ? Și mă grăbesc să adaog că nu este vorba despre ceea-ce și-ar închipui d. Antipa, pentru care somnul, ca și crapul, cega saŭ caracuda sunt tot atîtea chestiĭ, pline de interes și de apuntamente ; nu este vorba de somnul a căruĭ *pană* face maĭ mult, pentru cunoscătorĭ, de cît una de struț, or de păun, cu *penele* claponilor .. intelectualĭ (Vezĭ Blegescu, Anestin et comp. N. A.) nicĭ suferind măcar comparația. Ci de somnul pe care filosofiĭ îl numesc «imagina morțeĭ», higieniștiĭ «reconfortarea corpuluĭ» literațiĭ «brațele luĭ Morfeŭ»*) senatoriĭ «ordinea zileĭ» ; de somnul care ne consumă 1/3 din existență, atrăgându-ne pe perne maĭ irezistibil ca cea maĭ ispititoare frinee, care ne închide ochiĭ tuturora maĭ efectiv de cît închide pe aceia aĭ funcționaruluĭ «conștiincios» la strecurarea uneĭ patace.--somnul pe care orĭ-cît l'aĭ «speria» revine mereŭ— ca cel maĭ vajnic creditor, sfîrșind prin a te doborî, reușind să te smulgă chiar dintre brațele cele maĭ adorabile pentru a ta repezi în ale impudentuluĭ Morfeŭ..

...De ce dormim ? Ce este somnul ? Prin ce fenomen se produce ? Pentru ce simplul repaoz, cu ochiĭ deschișĭ, cu o țigară de damă cu carton între buze, nu este suficient pentru odihna corpuluĭ ; și daca e vorba ca și spiritul să se repauzeze odată cu trupul, de ce somnul are de corolar acele caraghioase divagațiĭ, numite visurĭ, în cursul cărora te poțĭ vedea admirînd elocința d-luĭ președinte al consiliuluĭ, articolele d-luĭ Păun «grațiile» uneĭ «freilan» de 120 kgr. — și alte bazaconiĭ de acestea ?. .

Iată atîtea întrebărĭ pe carĭ și le pun savanțiĭ, preocupațĭ de această chestie a somnuluĭ, — și pe carĭ noĭ le înlăturăm din oficiŭ, nefiind destul de serioase.

Din contra, vom releva o parte mult maĭ interesantă,— tratată de cronicarul științific al unuĭ ziar parizian.

Anume, cum este maĭ bine să dormim ? In ce poziție să ținem corpul în timpul somnuluĭ ? Se credea că este higienic să dormim cu capul maĭ sus de cît picioarele ; maĭ apoĭ s'a susținut că somnul în linie exact orizontală este maĭ higienic ; acum în sfîrșit uniĭ doctorĭ americanĭ pretind că idealul somnuluĭ este să dormĭ cu capul jos și cu picioarele 'n sus !

* * *

Innainte d'a ne pronunța, trebue să constatăm că modurile d'a dormi sunt foarte variate.

Așa se știe că sunt uniĭ carĭ „dorm d'a 'n picioarele“ ; alțiĭ pe biliarde saŭ băncile din Cișmegiŭ ; uniĭ amatorĭ la conferințele Atheneuluĭ or la ședințele societățeĭ de științe ; senatoriĭ pe „scaunele“ lor, care nu maĭ sunt «curule», dar destul de moĭ, sinecuriștiĭ pe biurourile unde aŭ fost numițĭ, — și enumărarea ar maĭ putea încă continua.

Ast-fel fiind, este greŭ de fixat o regulă generală a somnuluĭ,—afară de cît doar pentru aceĭ cari dorm pe salteaua saŭ somiera domiciliuluĭ lor.

Dar și aci găsim că o asemenea regulă atîrnă de diferite împrejurărĭ, cum de o pildă : vîrsta și situația... matrimonială a cuiva.

Pentru cel care doarme singur, chestia se simplifică : poate să-și pue capul pe saltea și picioarele pe perne, or vice-versa, după cum este adeptul uneia or alteia din teoriile anunțate. Pentru persoanele «combinate» — ca să întrebuințez o expresie nu tocmaĭ academică dar foarte în uz — fie saŭ nu cu patronajul d-luĭ ofițer al stăreĭ civile, lucrul devine maĭ complicat. Poțĭ împărtăși cît de mult opinia unuia saŭ altuia dintre savanțĭ, somnul în asemenea circumstanțe — și cînd maĭ ales n'aĭ atins limita de vîrstă — este condiționat de o elementară regulă de menajament și delicateță reciprocă. Or-cît aĭ vrea d-ta, de-o pildă, să dormĭ «științificește» trebue să țiĭ seama că maĭ aĭ pe cine-va alăturĭ — și țiĭ fără să vreĭ chiar — și în cazul acesta, de cele maĭ multe orĭ, perechea este nevoită să ia pozițiunĭ... ca să zic așa .. diametral opuse, pentru a-și face somnul cît maĭ agreabil...

Evidentă dar greutatea păstrăreĭ uneĭ atarĭ regulĭ, dificultatea somnuluĭ «științific». Din acest punct de vedere teoriile cele maĭ bune aŭ valoarea «poeziilor» d-neĭ Smara.

Totuși, care teorie se poate socoti, din experiențele făcute, cea maĭ bună ?

* * *

In această privință am făcut o mică anchetă. Și am avut prilejul să constatăm că doctoriĭ americanĭ n'aŭ descoperit praful de pușcă... Nu putem spune că am intervievat «tout le monde“, dar în marea majoritate «le *demi-monde*».

Răspunsurile aŭ fost clare și categorice. Sistemul d'a «dormi» cu picioarele 'n sus este practicat de mult și cu un succes indiscutabil. Zic ast-fel de oare ce ni s'a declarat că celelalte moduri de somn aŭ fost înlăturate de la o vîrstă destul de fragedă, iar regimul preconizat de abia acum de americanĭ, adaptat cu mult entusiasm și cu idem foloase.

Și ni s'a semnalat cu acest prilej și avantagiul că «somnul higienic» de care e vorba, poate fi gustat de cine-va fără nicĭ-un inconvenient pentru tovarășul de alco ? ; am putea spune din contra, la nevoie «regimul științific» putîndu-se face cu schimbul.

Un amănunt — care poate să nu vă pară interesant — este că persoanele intervievate în această anchetă, aŭ aparținut sexuluĭ frumos, — de unde ar reeși că noua teorie asupra somnuluĭ ar conveni cu deosebire, dacă nu exclusiv, aceluĭ sex.

Doctoriĭ americanĭ aŭ aerul însă să spuie că sistemul priește tuturora, dar cum investigațiunile noastre aŭ fos

*) Individ pentru care am cel maĭ profund dispreț căcĭ deschide brațele tuturora, de orĭ-ce vîrstă și de orĭ-ce sex ! Ce nerușinat satyr, domnilor !

www.dacoromanica.ro

oprite aci, nu vom insista în această direcție. Mai ales, de oare-ce socotim că am luminat în deajuns această chestiune atît de interesantă, și care se raportează la un element atît de indispensabil al existenței noastre.

Somnul «higienic» saŭ «științific» după metoda americănească n'are de cît să fie încercat, chit ca.. ridicarea saŭ coborîrea membrelor inferioare să varieze după rezultatele obținute.

...Și par'că aud pe tînărul soț, proaspăt căsătorit, șoptind nurlieĭ sale neveste :

— Ți-e somn drăguță?... Aide să facĭ nani... „higienicește“ !...

...Americaniĭ ăștia, dom'le, nu maĭ sfîrșesc cu descoperirile !...

Graur.

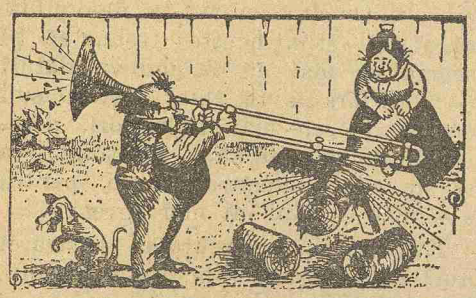

D-nul Popescu, profesor la conservator, ca să nu'și piardă timpul numaĭ cu muzica, s'a gîndit s'o combine cu tăeatul lemnelor. Armonia e aceeași.

MAXIME ȘI CUGETARI

Îndoiți-vă tot-deauna de resultatul expertiselor.

Descartes
Inventatorul îndoelei filosofice

* * *

Ingratitudinea omenească e mare, nicĭ grajdurile nicĭ infirmeriile nu te pun la adăpostul eĭ.

V. Lascar

* * *

Cînd voiți a trata o chestiune care n'o cunoaște nimenĭ începeți așa : *Se știe că*, etc.

Aristostele

* * *

Nu e totdeauna adevărat că două și cu două fac patru, une-orĭ fac numaĭ treĭ și jumătate, a te orĭ fac cincĭ saŭ maĭ mult.

Gauss

* * *

Spectroscopul e o frumoasă invențiune, dar stelele verzĭ aŭ fost descoperite înaintea lu ; e de regretat că nu se știe cine le-a observat maĭ întîĭ.

Newton

* * *

Cînd aveț de dat un răspuns dificil, recurgeț' la citațiuni și cuvinte celebre.

Comitele de Bülow

* * *

Competința se înlocuește cu folos prin pretențiuni.

Un politician

* * *

Nu te grăbi, viața e lungă.

Proverb american

* * *

Ce se naște din șoaricĭ fuge de pisicĭ.

Variantă de proverb

* * *

Totul e să te apucĭ de un juc u, căcĭ lăsat, îțĭ va fi ușor să te lașĭ.

Un autor necunoscut

* * *

Munciți copiĭ, căcĭ munca e totdeauna folositoare, dar nu vouă, altora.

Pascal

* * *

De dat, dațĭ ouă ; de cerut, cereți boĭ.

Proverb romînesc

* * *

Nu beți cafeaua ferbinte, că vă frigeț'.

Logofătul Tăut

ȘEDINȚELE COMITETULUĬ «FURNICEĬ»

— Ședința de Joĭ 18 Noembre —

D. *Ionescu*. Cer cuvîntul !

D. *Popescu*. Cer cuvîntul !

D. *Niculescu*. Cer cuvîntul !

D *Ionescu*. Eŭ am cerut întîiŭ.

D. *Popescu*. Ba eŭ !

D. *Niculescu*. Eŭ sunt protos !

D. *Popescu*. Ce limbaj de cartofor !

D. *Președinte*. Stați domnilor nu faceți scandal, că aicĭ nu sunteți în parlament, întrebuințați decĭ expresiĭ cuviincioase. Ce doriți ?

Cîte treĭ în cor. Să facem o propunere ! Să nu ținem ședință azĭ !

Președintele. De ce să nu ținem ? E vr'o sărbătoare ? Vă rog, să vorbească numaĭ unul.

D. *Popescu*. D-le președinte și domnilor membri, astă-seară se joacă la Teatrul Național pentru prima oară *Săracu Dumitrescu*, piesa unuia din directoriĭ noștri. Datoria noastră e să mergem cu toțiĭ în corpore...

D. *Vasilescu*. Pardon, eŭ merg în redingotă.

Unanimitatea comitetului (cu indignare) Vitică !!!

D. *Popescu*. Ziceam decĭ că trebue să mergem la această reprezentație și să aplaudăm pe eminentul autor, să-ĭ facem o manifestație improvizată, spontanee și desinteresată, pe care de alt-minteri ne-a comandat-o d'acum o săptămînă și pentru care vom fi recompensați printr'o frumoasă agapă la berăria Gambrinus.

(Aplauze delirante. Președintele ridică ședința. Odată cu ridicarea eĭ, e ridicat pe sus și autorul pieseĭ «Săracu Dumitrescu» care, cu modestia-ĭ obicĭnuită, șezuse tot timpul la spatele oratoruluĭ și l trăgea mereŭ de mîneca haineĭ).

Stenograf.

ȘIRET...

Unul care se dă singur de gol.

— D-șoară, e imposibil să-ți închipuești cît te iubesc !

— (neîncrezătoare).—Sînt sigură că d-ta te gîndești maĭ mult la zestrea mea.

— Ce-mĭ pasă mie de zestrea d-voastră ! V'am întrebat vr'odată dacă aveți saŭ nu ?

— (din ce în ce maĭ neîncrezătoare). — Cum... d-ta n'aĭ știut că tata îmĭ dă 100,000 de francĭ.

— (țanțoș, ca unul ce se simte furat).— Mie mi s'a spus că 200 000 !

SPECTACOLE

Teatru Național. — Societatea dramatică va juca în seara de Sîmbătă 20 Noembrie, *Chimia însurătoareĭ* comedie tradusă.

Duminică 21 Noembrie, ora 2 p. m. se va reprezenta *Phedra*, cu trupa franceză de sub conducerea celebreĭ tragediane, Sarah Bernhardt. La 8 ore seara, *Hamlet*, tragedie de Shackespeare.

Opera Romînă. — Vineri seara, 19 Noembrie, se va cînta *Lakmé* cu d-ra Yvonne de Treville și pentru debutul tenoruluĭ Pietro Lara.

Luni 22 Noembrie, celebra soprană legeră, Siegrid Arnoldson își va începe seria de representatiĭ cîntînd *Traviata*, muzică de G Verdi.

Teatru Edison — In fie-care seară representație variată : Gyp, Iosa Rossetti, Smith and Boxon, Albany Debriège, etc.

Teatru Bulevard. In curînd *Teatru Oeser* cu vederĭ cinematografiate în mărime naturală.

Teatru Liric.— Sîmbătă seara, 20 Noembre trupa de operete germane va da prima representație cu opereta japoneză *Nakiri*, musică de Lincke. Mare balet japonez, compusă din 42 persoane.

Biletele se găsesc de vînzare la agenția teatrală din «Hall de l'Indépendance Roumaine», calea Victorieĭ, și în seara representațieĭ la casă.

D-niĭ abonați carĭ și-aŭ schimbat domiciliul de Sf. Dumitru sînt rugați să ne dea adresa exactă pentru a le putea trimete «Furnica» în mod exact.

Administrația «Furniceĭ» face cunoscut d-lor depositarĭ din provincie carĭ nu aŭ achitat compturile pe numerile 1, 2, 3, 4, 5 și 6 să le expedieze cît de neîntîrziat.

www.dacoromanica.ro

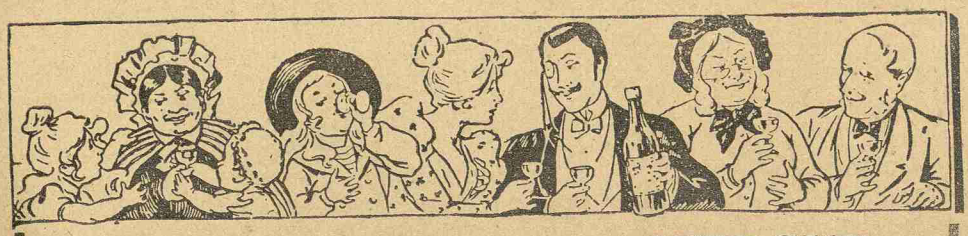

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Orĭ-ce bună gospodină se aprovisionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese şi Băuturĭ **„MERCUR“, din Calea Victorieĭ, No. 52.**

Eftin şi bun!

Comande se pot face şi prin .. allô! allô! Telefon 1000 şi 1111.

COFETARIA „UNIREA“

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREŢURI MODERATE

DIFERITE LIQUEURURI
Vinurĭ streine şi indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primeşte comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncărĭ de calitate superioară, vinurĭ excelente, serviciŭ prompt şi elegant şi preţurĭ din cele maĭ moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienţi în timpul meseĭ.

LA RESTAURANTUL

NIŢA DUMITRESCU

Calea Griviţa, 133

Se mănîncă bine, eftin şi curat

9 LEI CARTELA

Biuroul Avocatilor Asociatĭ

Dir cţiunea d-lor avocaţi **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror şi judecător de tribunal Iş **Mircea G. Petrescu**, fost judecător şi primar. La acest biuroŭ se plasează cu ipotecă **500.000 leĭ**, în total saŭ în parte.

Strada Armenească, 24

Hotel Constantinopol

CALEA GRIVIŢEI 183

lipit cu grădina Găreĭ de Nord

Trecând sub o nouă administraţie s'a înzestrat cu mobilă şi lingerie nouă. Se recomandă ca retras, curat şi ieftin

Dr. George D. Fischer

— OCULIST —

S'A MUTAT

Strada Doamneĭ No. 27

Consultaţiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Admirabile lucrărĭ Dinţi până la 10, cinci leĭ unul; ce trece peste 10, 4 leĭ unul. Dentura complectă 2.85 dintele. Scosul 2 leĭ. Plumbatul de la 4 leĭ în sus.

NICOLAE MARIESCU

DENTIST de la Facultatea din Paris

11 bis, STRADA REGALA 11 bis

NIŢA IONESCU

— CISMAR —

10 Calea Şerban-Vodă 10

Primeşte comande de ori-ce soiŭ de ghete şi pantofi, lucraţi elegant.

Preţurĭ convenabile. Viŭ la domiciliu, chemat printr'o carte poştală.

CITIŢĬ

URMAŞIĬ ROMEĬ

NUVELE ŞI SCHIŢE de GEORGE CAIR

Un elegant volum de 304 paginĭ pe hârtie velină, ilustrat cu 56 de figurĭ în autotipie. Preţul unuĭ exemplar 3 leĭ.

Depozitul la librăria Alcalay, Bucureşti.

D-RUL MENDONIDE

S'A MUTAT

No. 43, Str. Scaune, No. 43

BUCUREŞTI

Boale interne şi sifilitice

(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)

SPECIALIST

Dr. Eracli Sterian

Vechiu intern şi medic al Eforiei Spitalelor Civile

Consultaţiĭ pentru bărbaţi, femeĭ şi copiĭ de la 10—12 şi de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colţ Şerban-Vodă

Contra tusei, bronşitei, laringitei, cereţi:

PASTILE SENEGAL

CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii şi la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

„ROMANIA“

Societate Cooperativă de Manufactură, Confecţiunĭ, Mode, Mărunţişurĭ şi articole de Menagiŭ.

Bucureşti Bulevardul Carol 5

Vis-à-vis de Ministerul de Domeniĭ

Aduce la cunoştinţa onor. public că în urma moratoruluĭ acordat de onor. tribunal comercial Ilfov a dispus vînzarea tuturor mărfurilor de

Manufactură, pînzărie, stofe. lenagiurĭ, postavurĭ, perdele, dantele, articole de galanterie, garnituri de rochiĭ, articole de mode, mătăsurĭ, confecţiunĭ de haine bărbăteştĭ

Cu preţurile costuluĭ fără cîştig

Rugăm deci onor. public să se grăbească a ne visita pentru a se convinge de bogatul asortiment şi de eftinătatea preţurilor.

Bucureşti.— Tipografia «SPERANŢA», Strada Eneĭ 4, (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro